

MEHMET BÜKER

(1919 – 2002)

Mehmed Büker 1919 tarihinde Isparta/Uluborlu'da doğmuştur. Ticari faaliyetlerini arttırmak için 1945'de Nazilli'ye taşınır ve bir kuyumcu dükkanı açarak sarraflık yapmaya başlar. 1955'de Nazilli Risale-i Nur hizmetlerine dahil olur ve evini dersane-i nuriye gibi kullanmaya başlar... Bulduğu, rast geldiği müştakları tutar hemen evine götürür... Onlara saatlerce okur ve anlatır... Ayrıca namaz çıkışlarında Nazilli Merkezindeki "Koca Cami" Şadırvanı etrafına topladığı insanlara ayaküstü sohbetleri yapar. Bu dersler çekirdek hükmüne geçmiş ve çok meyveli ağaçlar vermiştir. Hüseyin ağdır, Musa Yukarı, Hüseyin Filiz bunlardan sadece birkaç tanesidir...

Fitraten çok cevval, heyecanlı ve ataktır... Bir o kadar da mert, cesur, sözünden dönmez ve ilekeştir. Aynı zamanda iyi bir hatiptir. Hitabesiyle yüzlerce, binlerce insanı etrafında toplayabilecek kabiliyete sahiptir. Yerinde hiç duramayan Büker, hayatının sonuna kadar hizmetin yükünü ve ilesini omuzlarında taşıymıştır...

İki kere Bediüzzaman'a ziyarete gider, fakat ne hikmetse görüşmeye muvaffak olamaz... Üçüncüsünde oğlu Servet'i de yanına alıp tekrar gider... Ama hayret! Yine kapıda kalmıştır. Ancak ne olursa olsun bu sefer Bediüzzaman'ı görmeye kararlıdır. Üstad'ın tabiriyle bir delilik yapar ve kapıya yüklenir... Buna oğlu Servet şahittir. Sonra kabul edilir ve  stad'ı, onu şefkatle kucaklar, başını okşar...

Mehmet Büker, Nazilli'nin Dört Mehmetlerinden birisidir. Adaşı Terzi Mehmet Oğuz'un karakolda dövülerek şehit edilmesinden birkaç saat evvel görüştüğü son şahıstır. O Meş'um gece üç defa evine baskın yapılır... Fakat defalarca maruz kaldığı keyfi zulümlerin verdiği ferasetle, başına gelebilecekleri sezer... O gece evinde durmaz ve Balıkesir'e firar eder... Fakat aynı feraseti gösteremeyen çok sevdiği adaşı Mehmet Oğuz geceleyn karakola gider ve ne yazık ki sabaha karşı oradan cesedi çıkar...

Belki de öyle lazımdı... Hizmete gelecek musibeti Terzi Mehmet  zerine almalıydı... Bu da, şehit için başka türlü bir ferasetti... Zaten Mehmet Oğuz'un geceleyn karakola giderken, Mehmet Büker'e söylediği son sözü: "Bu ulvi hizmete bir baş feda etmeden olmaz" olmuştı... Bu hatıralarda, bu talihsiz hadisenin en doğru şeklini birinci dereceden şahidi olan, oğul Servet Büker'in dilinden öğreneceğiz... Çünkü muhtelif kitaplarda değişik tarzlarda anlatılıyor... (Bu hatıralar mevzu bütünlüğü için Mehmet Oğuz kısmına alınmıştır)

Fitraten yerinde duramayan Mehmet Büker bir kelime bile İngilizce bilmediği halde, 1973'de Amerika'ya gider ve orada "The Light" yani "The Nur" dergisini (Mehmed Fırınacı ağabeyle beraber) ıkarmaya başlar. Krallara, Devlet Başkanlarına, Dünyanın tanınmış şahsiyetlerine göndermeye başlar...

Mehmet Büker bir zaman sonra tekrar Nazilli'ye döner ve 2002 senesine Nazilli'de vefat eder. Allah Rahmet eylesin...  min...

Bu farklı insanı, Mehmet Büker Ağabeyin Oğlu Servet Büker'den ve Risale-i Nur'u tanınmasına vesile olduğu Hüseyin Filiz'den okuyalım. Hatıralar kendilerine tashih ettirilmiştir.

Servet Büker Anlatıyor:

1950 Nazilli doğumlu olan Servet Büker, ricamız üzerine yazılı olarak babasını anlatmıştır. Daha sonra tamamlayıcı sorularıma da cevap vermiş ve metnin son şekli kendisine tashih ettirilmiştir. Bilhassa Nazilli Karakolunda dövülerek şehit edilen ustası, Terzi Mehmet Oğuz'la alakalı anlattıkları çok önemlidir. Bu insanı ürperten, insanlığın yüzünü kızartan veya karartan müessif hadisenin en ayrıntılı açıklamasını birinci ağızdan okuyacağız inşallah... Bana yardımcı olan Ertuğrul Öztürk Bey'e teşekkür ederim.

HİTABESİ İLE YÜZLERCE BİNLERCE İNSANI ETRAFINDA TOPLAYABİLİRDİ

Ben 1950 Nazilli doğumlu Servet Büker. Merhum Mehmet Büker'in büyük oğlu ve ortanca çocuğuyum. Kardeşim Said Büker, Ablam Sermin Özcan'dır. Evli iki çocuk babasıyım. Nazilli'de ikamet etmekteyim ve halen sarraflık işiyle uğraşmaktayım.

Babam Mehmet Büker'in nüfusa kayıtlı adı 'Mehmet Said Büker' şeklindedir.

Isparta'nın Uluborlu İlçesinde 1919 senesinde doğmuş olup, anne adı Hediye, baba adı Hamdi'dir. Bir kardeşi hayatta olup, abisi çocuk yaşında vefat etmiştir. Amcam Said Büker Isparta'da ikamet etmektedirler. Anne ve baba dedemler Hamdi ve Hüseyin ikisi de hac ziyareti sırasında orada vefat etmişlerdir. Uluborlu'daki lakapları; Baba Dedemi Urgancı Hamdi, Anne Dedemi Hacı Hâfızlar olarak bilirler. Baba dedemin hacı arkadaşı Senirkentli Ali İhsan Tola Ağabeydir.

Babam merhum her şeyi dolu dolu yaşayan, cevval, atak, asabî mizaçlı, heyecanlı bir insandı. Gözünü budaktan sakınmayan, doğru bildiğini haykırmaktan çekinmeyen ve hitabesi ile yüzlerce, binlerce insanı etrafında toplayabilen, ilkokul mezunu farklı bir insandı...

Şimdi olduğu gibi, o zaman da Nazilli'de babamın işlettiği sarraf (kuyumcu) dükkanımız vardı... Daha sonra ortaklarıyla beraber dükkan sayısı beş'e çıkmıştır.

Üstad'ın adını ilk defa 1943 Denizli ve 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemelerinde duymaya başlayan babam Mehmet Büker, 1955 yılında hizmetle tanışır. Nazilli Risale-i Nur hizmetleri onun dava ile tanışmasıyla daha aktif hale gelmiştir. İlk dersane kendi evimizdi. Haftada iki üç gün 30-40 kişilik gruplarla dersler yapılırdı. Hizmet aşkıyla yanan babam söz verince ölümüne sadık bir insandı. Hayatında yalan dolana yer vermemiştir. Hitabesi çok kuvvetliydi. Karşısındaki muhatap kolay kolay konuşamazdı.

Babam, davaya meyli merakı olan insanları, dükkanı bırakıp eve getirir ve onları günlerce misafir eder irşada çalışırdı. Müspet neticeler gördükçe de çok mutlu olurdu. Misafirlik konusunda yerli yabancı ayırımı yapmaz, evde ne varsa önlerine yemek koyardı. Yemekten sonra da yatıncaya kadar Risalelerden ders okur, sorulan sorulara cevaplar verirdi. Ablam ve ben bunlara hep şahit olmuşuzdur.

Babamın bir hizmeti de Nazilli Büyük Cami'de olurdu. Namazdan sonra şadırvanın başında kim denk gelirse toplar dini dersler yapardı. Hocalar, vaizler, müftüler de olurdu. Bu bir müddet sonra bu dersler kesildi. Zira babamın bazı hassas noktaları vardı. Zaten Nazilli'de dersane de açılmıştı. Namazlara, bilhassa yatsı ve sabah namazlarına dersaneye gidip gelmeye başladı.

Nazilli'de ilk dersane Yeni Mahalle'de Çaputçu Şükrü Amcanın eski, avlulu bir eviydi. İkinci dersane ise şu an Sanayi olan bir yerde idi. Hüseyin Filiz Ağabeyin Zübeyir Ağabeyle beraber kaldığı yer burasıdır. Zübeyir ağabey 45 gün bu dersanede kalmıştı...

Hizmetler inkişaf etmeye başlayınca, babamın Isparta ziyaretleri de artar. Orada "Bayram, Sungur, Zübeyir, Kitapçı Ezener, Hüsrev, Tâhirî" ağabeylerin hepsini yakından tanır. Ayrıca babam Ahmet Feyzi, kardeşi Mehmet Emin Feyzi, Hasan Atif Hoca, Avukat Bekir Berk, Avukat Gültekin Sarıgül ağabeylerle de yoğun irtibatı vardı.

BABAM OMZUYLA ÜSTAD'IN KAPISINI İTEKLEMeye KALKIŞINCA...

Üstad Hazretlerini 1955 tarihinden itibaren iki defa ziyaret teşebbüsünde bulunan babam, ne hikmetse buna bir türlü muvaffak olamaz.

1958 veya 59 senelerinden biri olabilir. Babam Üstad'ı ziyaret etmek için tekrar harekete geçti. Bu seferki ziyaretinde beni de yanına aldı. Daha önceki iki ziyaretinde kapıdan dönen babam, bu sefer ne olursa olsun Üstad'la görüşmeye kararlıydı...

Ama hayret! Babam yine kapıdan içeri alınmadı. Kapıyı açan Ceylan ağabeydi... Ceylan ağabey karşısında babamın kararlı duruşu bile kâr etmiyordu... "Bana tezgaharlık yapma! Ben üçüncü defa geliyorum, beni geri döndürme" diyordu babam. Bir taraftan da, "acaba benim bir kusurum mu var ki Üstad beni kabul etmiyor" diye vesvese edermiş... Babam çare kalmayınca kapıyı omzuyla iteleyip içeri girmek istedi. O sırada içerden bir ses geldi. Meğer bu cedelleşmeyi duyan Üstad Hazretleri, "bırakın şu deliyi gelsin" diye sesleniyormuş...

Benim hatırladığım kadarıyla Üstad karyolasında bir kenarda oturuyordu. Başında taylaşanlı bir sarık, üzerinde bir cüppe vardı. Kollarını açıp bizi kucakladı, başımızı okşadı... Ablam Sermin'in ve benim yazdığım Risalelere "Maşallah! Maşallah!" diye hayretle baktı ve arkalarına dualar yazıverdi. Şu an müze olan evde olmuştu bu görüşme. Babamın bazı soruları vardı. Üstad cevap verdi. Ama ben şimdi bu konuları hatırlayamıyorum. Üstad'ın, "bırakın şu deliyi gelsin" lafını biz kapıda duyduk. Eğer içer almayacak olsalardı omuzlayıp girecekti babam. Bundan hiç şüphem yok...

Üstad Hazretlerini ikinci görüşüm Ankara'daki bir mahkeme vesilesiyle olmuştu. Mahkemeye destek vermek için gidilmişti Ankara'ya. Nazilli'den bir grup arkadaşı ile bir jip tutuldu. Babam beni de almıştı, ben de vardım jipte. Yolda jip arıza yaptı. Yalnız jip dediysem, bugünkü modern olanlar gibi değil, köy jipi tabir ettiğimiz tiplerdendi. Bir saate yakın tamir için uğraşıldı. Vakit gece yarısı... Fakat ne mümkün, jip bir türlü çalışmadı. Sonra gruptan bir abi: "Biz bunu Besmeleyle itekleyelim, o zaman çalışır" dedi. Hep birlikte Besmeleler çekildi ve itekledik. Evet, jip çalışmıştı... Sevinçten yola devam ettik... Bu seyahatimizde biz Üstad Hazretlerini ikinci kere uzaktan görebilmiştik.

23 Mart 1960 tarihinde Üstadın vefat haberi gelince babam çok sarsıldı. 8-10 arkadaşıyla beraber, "Thames" marka bir minibüs tuttular ve Urfa'ya cenazeye gittiler.

ALTI BUÇUK AY BABAM HAPİSHANEDE UNUTULDU

Mehmet Fırıncı, Mehmet Büker ve Bekir Berk Kerkük Yaylasında

Evimiz müteaddit defalar basılmış, jip dolusu kitaplarımız alınıp götürülmüştür. Babam adeta karakol ve savcılıklara abone olmuştu... Hangisini anlayım bilemiyorum... Hepsini anlatsam bir roman olur... Maddeten acı ve ızdırıp dolu bir ömür...

Isparta'da bir Ağabeyin, sanıyorum Hüsrev Ağabeyin mahkemesine katılmak için

bir gezi düzenledi babam. Bir otobüs dolusu insanla birlikte Nazilli'den Isparta'ya doğru yola çıktık. Otobüste ben de vardım. Yalnız babam önce 6 bin adet –on altı bin de olabilir- bir broşür bastırdı. Broşür şuydu:

“Birtek gayem vardır:

O da, mezara yaklaştığım bu zamanda, İslâm memleketi olan bu vatanda Bolşevik baykuşlarının seslerini işitiyoruz. Bu ses, âlem-i İslâmın iman esaslarını zedeliyor. Halkı, bilhassa gençleri imansız yaparak kendisine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek gençleri ve Müslümanları imana davet ediyorum. Bu imansız kitleye karşı mücadele ediyorum. Bu mücahedem ile inşaallah Allah huzuruna girmek istiyorum, bütün faaliyetim budur. Beni bu gayemden alıkoyanlar da, korkarım ki Bolşevikler olsun!

Bu iman düşmanlarına karşı mücahede açan dindar kuvvetlerle el ele vermek, benim için mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız. El birliğiyle, komünistlikle zehirlenen gençlerin ıslahına ve memleketin imanına, Allah'ın birliğine hizmet edeyim. Said Nursi”

Bunu babam bana ezberletmişti o zamanlar.

Yolda, Isparta'ya varıncaya kadar bu broşürü bütün kahvelerde, istasyonlarda, mola yerlerimizde dağıta dağıta gittik. Isparta'ya varınca bir otele yerleştik. Fakat Nazilli'den beri bizi takip eden polis, otelden alıp bizi doğru karakola götürdü... Hepimizin ifadeleri alındı. Eniştem de vardı aramızda. Broşürlerden kalan kısma el koydular. Bunun, “Nerde bastırdınız? Kaç tane, niye?” diye epey sorgulaması oldu. Biz kalanları Isparta'da dağıtacaklık.

Sonra bizi karakoldan mahkemeye sevk ettiler... Mahkeme sadece babamı aldı, bizi serbest bıraktı. Babama yeniden cezaevi ve hasretlik...

Ve 6,5 ay yargısız infaz... O cevvaliği ile babam sorgusuz sualsiz tam 6,5 ay yatırıldı hapishanede... Hiç mahkemeye çıkarılmadı... Adeta unutulmuştu orada.....

Nihayet bunu oradaki yerel yöneticilerin çözememeğini düşünen babam, hapishaneden Adalet Bakanlığına bir çekmek telgraf istedi. Fakat hapisane müdürü, “ben çekmem bunu, yoksa benim sonum olur” diye direnir. Babam da, “Efendim siz çekmezseniz ben bunu dışardan çektiririm. Bu sefer, içerdeki adam bunu nasıl çekti diye, sen daha zor durumda kalırsın” diyor ve telgrafı çektiriyor.

8-10 maddelik soru ile çekilen bir telgraftı bu. Ama öyle sert ki burada yazmaya dilim varmıyor... “Adalet İsimli Adalet Bakanlığına” diye başlıyordu bu telgraf. Fakat ertesi gün babamın tahliye emri gelmişti...

AMERİKA'YA GİTTİ VE “THE LİGH” “NUR” MECMUASINI ÇIKARDI

Hizmet için paraya ihtiyaç vardı. Bu sebeble babam işini büyötmek için kolları sıvadı. Ortak sayısını çoğalttı 4-5 kişi oldular. Kendisi İzmir Kemeraltı Çarşısına açtığı dükkanı işletmeye başladı. 1967 de İmam Hatip Okulu'na gittim ben. 1970-71-72 de İzmir'deydik biz. O esnada kardeşimle ben büyümüştük. 1973'den sonra işleri kardeşime devretti, ben askere gittim. Sonra işleri kardeşimle ben devam ettirmeye başladık. 1973'de Balıkesir ve İstanbul Kapalı Çarşı'da dükkanlarımız açıldı. Uzun yıllar 1987'ye kadar İstanbul'da kaldı babam. Bu arada dükkan sayısı beşe çıkmıştı... Ama ortaklarıyla düzeni de kaçırmıştı... Çünkü çatal kazık gitmiyordu. Bu sebeble bir gecede ortaklığı bitirdi babam. İstanbul'da bir müddet daha kaldı. Bu esnada 1987 senesinde annemi kaybettik. İkinci defa evlenen babam tekrar nazilliye geldi.

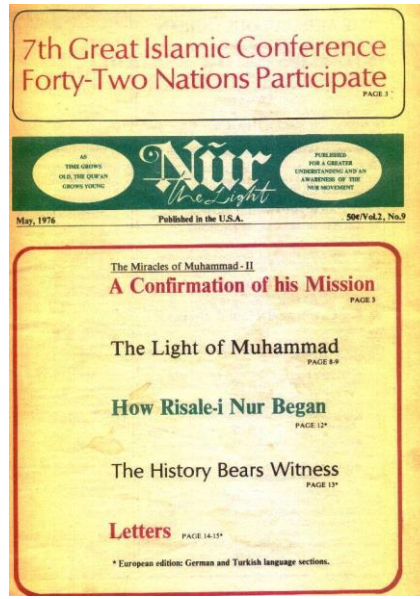
Babamın bir Amerika macerası vardır. Hiç lisan bilmediği halde Amerika'ya gitmişti. Orada çat pat tarzınca anlaşmış. Amerika'ya birinci gidişi 1973'de olmuştur. Orada altı ay kaldı. Amerika'da “The Ligh” “Nur” Mecmuasını çıkarıp; dünyanın sayılı merkezlerine, Krallara, Devlet Başkanlarına, mevki makam sahiplerine gönderiyordu. O dergi bilfiil babamın azmiyle kurulmuştu. Sermayesini de o koydu. Hiçbir yerden katkı

almadı. O zaman Osman Birgeoğlu ile Fırıncı ağabeylerin destek verdiğini zannediyorum. Amerika'ya İkinci gidişi, 1987'de ikinci evliliğinden sonra oldu.

Mehmet Büker ve Mehmet Fırıncı, Amerika'da The NUR faaliyetleri anında. 1975

Babam artık yaşlanmıştı, yaşlanınca eski cevvaliyeti de epey durulmuştu. Nazilli'ye geri döndü ve 2002 senesinde Nazilli'de vefat etti. Eğri Boyun Mezarlığında medfundur. Mevla rahmet eyleye... Âmin...

Mehmet Büker'in gayreti ve Fırıncı ağabeylerin desteği ile Amerika'da çıkarılan "The Light" dergisinin Mayıs 1976 sayısının kapağı

Hüseyin Filiz Anlatıyor:

1938 Dinar doğumlu olan Berber Hüseyin Filiz ağabeyimiz, 10 yaşından beri Nazilli'de ikamet etmektedir. Hatıraları bu kitapta müstakil olarak vardır. Makam münasebetiyle sadece Mehmet Büker ile alakalı olan kısımlar buraya alınmıştır.

HÜSEYİN ÇAĞDIR, MUSA YUKARI...

Nazilli'de Sarraf Mehmet Büker ağabeyin çok hizmetleri vardır. Benim gibi çok kimsenin Risale-i Nur'u tanınmasına vesile olmuştur. Çok fedakârdı...

Hatta -bugün ikisi rahmetli olan- çok hizmetler ifa eden; Hüseyin Çağdır ve Musa Yukarı'nın hizmete kazanılması onun ciddi gayretleriyle olmuştur.

Bunlar şöyle olmuştur:

Benim Risale-i nur'u tanımam; Sarraf Mehmed Büker ağabeyin yolda yürürken beni omuzlarımdan tutup dükkânına çekmesiyle başlamıştır... (Hatıranın devamı Hüseyin Filiz maddesindedir)

Tahminen 1957 senelerinde olacak... Benim de Risale-i Nur'u tanıdığım seneler... Nazili'nin merkezindeki Koca Cami'de namazları kıldıktan sonra, Sarraf Mehmet ağabey bizi şadırvanın başında toplar, orada bize dersler yapardı.

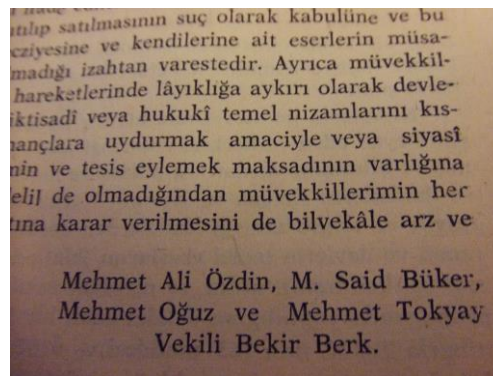
Bir gün İzmir'den Hüseyin Çağdır, Ayrancılar'dan da Musa Yukarı ağabeyler geliyor Nazilli'ye. Bizim gibi onlar da Koca Cami'de namazlarını kılıp dışarı çıkınca, şadırvanın başında bizlere konuşan Sarraf Mehmet ağabeyi dikkatle dinlemeye başladılar. Ders çok hoşlarına gitmişti... Sonunda: "Aman bu kitaplardan bize de ver de, biz de okuyalım..." demeye başladılar. Sarraf Mehmet bunları bırakır mı hiç? Aldı doğru evine... Ertesi gün öğlene kadar bunlara Risalelerden okumuş anlatmış... Okumuş tekrar anlatmış... Ertesi günü yine gördüm bunları ben. "Yahu siz gitmediniz mi daha?" dedim. "Yok, Sarraf Mehmet sabaha kadar bize kitap okudu" dediler. Ben kendilerinden böyle duydum...

MEHMET BÜKER AĞABEY DEĞİŞİK BİR İNSANDI

Sarraf Mehmet Büker ağabey bir gün bizim Dinar'a gitmiş. Orada bizim merkez vaaz hocası vardı... Çapallı Hali Hoca... Sakallı... Başında da büyük bir fotör şapkası vardır... Bir gün camide vaaz etmiş... Dışarı çıkınca fotörü başına geçirmiş... Sarraf Mehmet, şöyle bir bakmış, içinden; "demin vaaz eden hoca değil mi bu?" demiş. Varmış yanına: "Hoca, senin Allah'ın Kitabı Kur'an'ı Kerim -midesini göstererek- şuranda mı, yoksa -aklını göstererek- buranda mı?" demiş. "Buramda demiş" hoca. —eliyle başını göstererek- "O zaman sen, bu papazın külahını Allah'tan korkmadan nasıl koydun bu Kur'anın üzerine?"

Ben hocadan dinledim bunu. Hoca: "Hemen adam beni böyle büktü... Adı da Büker'miş" dedi. Bir taraftan da elleriyle çamaşır büker gibi gösteriyor; "Ben öyle bir adam hayatımda görmedim hiç" diyordu. "Ben de hemen aldım fotörü onun yanında büktüm attım" dedi. Gerçekten Mehmet Büker ağabey değişik bir insandı... Herkesi kolayca ikna ederdi...

O fotörü her sene memleketim Dinar'a gittiğimde hocanın başında ben de görüyordum. Ama bir seferinde örme vardı hocanın başında. Sordum: "Hocam bu örmeyi nasıl giydin başına, sen fotör giyerdin? Büyük bir gelişme var sende maşallah hocam" dedim. Elini sıktım tokalaştım. Hemen beni elimden böyle tuttu. "Sen Sarraf Mehmet Büker'in adamısın galiba?" dedi. "O beni böyle büktü... Sen de onun gibi konuşuyorsun. Gel sana bir çay ısmarlayacağım" dedi ve bu hadiseyi anlattı bana. Allah rahmet etsin o da vefat etti...

Risale-i Nur okudukları için mahkemeye verilen Nazillinin Dört Mehmetleri ile vekilleri Av. Bekir Berk'in imzasını taşıyan bir savunmanın alt kısmı